

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Y. B. C.**
státní příslušnost: X
X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2024, č. j. OAM-1181/ZA-ZA15-P09-2023,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný neudělil žalobkyni žádnou z forem mezinárodní ochrany, o kterou ho požádala. Žalobkyně nyní namítá, že nezohlednil, že její dcera a manžel dcery tu získali azyl. Nevypořádal se také s otázkou udělení humanitárního azylu. Tyto námitky však nejsou důvodné.

II. Rozhodnutí žalovaného

2. Žalobkyně podala v srpnu 2023 žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2024, č. j. OAM-1181/ZA-ZA15-P09-2023 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný žalobkyni neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný mimo jiné posuzoval, zda tu nejsou důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Dcera žalobkyně tu totiž získala azyl. Je ovšem zletilá. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu hovoří pouze o rodičích a nezletilých dětech. Sama dcera žalobkyně tu navíc má azyl podle § 13 zákona o azylu, na který nelze za účelem sloučení rodiny navázat další azyl pro dospělou osobou.
4. Žalovaný také neshledal, že by případ žalobkyně byl zvláštní zřetele hodný, což je předpoklad udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Její zdravotní potíže (hypertenze, problémy s tračníkem, skolióza, problémy s kostrčí, kolenem atd.) nejsou natolik závažné či život ohrožující, že by vyžadovaly pobyt žalobkyně v Česku. Žalobkyně nedoložila žádný dokument, který by závažnost jejího zdravotního stavu potvrzoval. Podle výpisu ze zdravotní dokumentace žalobkyně poskytnutého Zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra v Příjímacím středisku Zastávka ze dne 2. 9. 2023 žalobkyně uvedenými zdravotními potížemi sice trpí, nicméně finální diagnostický souhrn uvádí, že je *de facto* zdravá. Zvládla ostatně mnohahodinový let z Kolumbie přes Španělsko do Česka. A pár dní po příjezdu ještě cestu do Chorvatska automobilem na dovolenou.
5. Nejde tedy o zdravotní problémy, které by jí znemožňovaly najít si v Kolumbii nějaké zaměstnání, byť jen na částečný úvazek. Pomoc by jí mohly poskytnout i její další tři děti, které tam žijí. Případně i její dcera, která má v Česku azyl, by jí i nadále mohla posílat finanční pomoc, jak tomu bylo doposud.
6. Skutečnost, že tu žije její dcera, se kterou by i žalobkyně chtěla žít, nelze rovněž považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobkyně má možnost si upravit svůj zdejší pobyt standardními cestami podle zákona o pobytu cizinců. Sice tvrdila, že je na její dceři v Česku závislá. Ale tato její výpověď je zjevně nepravdivá. Jmenovaná má v Kolumbii další tři dospělé a práce schopné děti. Se svou další dcerou a její rodinou dokonce do doby odchodu z vlasti sdílela společnou domácnost. Její dcera, která v Česku získala azyl, i před odchodem do Česka žila ve Venezuele, a nikoliv se žalobkyní v Kolumbii. Ostatně ani v Česku žalobkyně se svou dcerou nežila, ač se na ni opakovaně odvolávala. Od počátku řízení žila na náklady státu v pobytovém azylovém středisku.
7. Žalovaný tedy po posouzení všech žalobkyní uvedených důvodů neshledal žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně se tohoto typu azylu ostatně nesnažila ani nijak domáhat. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Uděluje se pouze za výjimečných okolností, pokud tu nebyl důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a bylo by zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobkyně však žalovaný takové skutečnosti neshledal.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

8. **Žalobkyně** podala velmi obecnou žalobu. Uvádí, že žalovaný měl porušit některá ustanovení správního řádu (§ 2 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3, § 50 odst. 2, 3 a 4) či zákona o azylu (§ 12, § 14a a § 14). Tyto obecně vznesené námitky však v naprosté většině dále skutkově nepodkládá. Aby ovšem určité tvrzení bylo žalobním bodem, pak z něj musí být patrné skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu

správního]. Možná proto v žalobě slíbila, že ji bez zbytečného odkladu v následujících dnech doplní s řádným odůvodněním. To se ovšem nestalo.

9. Jedinou dostatečně konkrétní námitku lze spatřit v tvrzení, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že dcera žalobkyně a její manžel mají azyl. Žalovaný se podle žalobkyně měl zabývat tím, zda z toho důvodu není ohrožena pronásledováním či vážou újmou i sama žalobkyně. Žalovaný se také podle ní nedostatečně vypořádal s otázkou udělení humanitárního azylu kvůli její výjimečné osobní a rodinné situaci.
10. **Žalovaný** ve svém vyjádření zopakoval důvody svého rozhodnutí. Oproti němu v řízení před soudem neuvedl nic nového a pro posouzení důvodnosti žaloby tedy toto vyjádření nehrálo roli.

IV. Hodnocení věci soudem

11. Žaloba *není důvodná*.
12. Soud nejprve připomíná, že obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy žaloba kusá, předurčuje tím nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud nemusí a ani nemůže domýšlet argumenty za žalobkyni. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, a usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).
13. Žaloba žalobkyně je kusá. Podala ji osobně poslední den žalobní lhůty. Avizovala její doplnění, tento svůj příslib však nesplnila. Byl by navíc tak jako přípustný jen v podobě rozvedení již uplatněných žalobních bodů splňujících zákonná kritéria žalobního bodu (viz bod 8 výše), za které se daly označit jen tvrzení uvedená výše v bodě 9. Ke zbytku žaloby by to přípustné nebylo, protože o úplně nové žalobní body lze žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 soudního řádu správního). Nebyl tu ani prostor pro výzvu soudu, aby žalobkyně odstranila vady žaloby. Určité žalobní body shrnuté v bodě 9 výše v ní soud objevil, nebyla proto zcela neprojednatelná.
14. Pokud jde o první námitku, týkající se nezohlednění azylu dcery žalobkyně a manžela této dcery, je třeba odkázat nejprve na § 13 odst. 1 zákona o azylu, podle kterého se *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12*, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Jak ovšem žalovaný správně uvádí, § 13 odst. 1 obsahuje definici rodinných příslušníků pro účely § 13 odst. 1. Mezi ně patří a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.
15. Dcera žalobkyně měla v době rozhodování žalovaného 26 let (narodila se v roce 1997). Žalobkyně tedy není rodičkou azylantky mladší 18 let. A nespadá ani do žádné jiné ze zákonem uvedených kategorií rodinných příslušníků azylantů, u nichž azyl podle § 13 zákona o azylu připadá v úvahu. Navíc azyl za účelem sloučení rodiny lze navázat jen na

rodinného příslušníka, který získal ústavní či konvenční azyl podle § 12 zákona o azylu. Nikoliv na rodinného příslušníka, který sám má azyl za účelem sloučení rodiny. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

16. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou udělení národního humanitárního azylu kvůli výjimečné osobní a rodinné situaci žalobkyně, pak soud navazuje na výše uvedené východisko o předurčení jeho přezkumu kvalitou uplatněné námitky. Jak Nejvyšší správní soud také ve své judikatuře uvedl, je naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné ve zcela obecné rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, bod 48). Podle judikatury současně platí, že pokud napadené správní rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění, pak je přípustné, aby si soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 Afs 396/2021-28)
17. Žalovaný posoudil otázku, zda je případ žalobkyně zvláštního zřetele hodným, což je podle § 14 zákona o azylu předpokladu pro úvahu o udělení humanitárního azylu, více než dostatečně. Na stranách 7 a 8 svého rozhodnutí pečlivě vysvětlil, proč v jejím příběhu neviděl případ hodný zvláštního zřetele (viz shrnutí v bodech 4 až 7 výše). Pokud žalobkyně tuto zákonnou podmínkou nesplnila, pak žalovaný vůbec nemohl o udělení humanitárního azylu uvažovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS., bod 28). Soud se s hodnocením žalovaného shrnutým výše v bodech 4 až 7 tohoto rozsudku plně ztotožňuje a v souladu s výše uvedenou judikaturou i v důsledku obecnosti této žalobní námitky na něj se souhlasnou poznámkou odkazuje.
18. Ani námitka, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou udělení humanitárního azylu kvůli výjimečné osobní a rodinné situaci žalobkyně, tedy není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
20. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2024

Martin Kopa, v. r.

samosoudce